



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 1082/2021  
26.05.2021. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ранкић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд - Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2340/20 од 22.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2340/20 од 22.01.2021. године тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 931/19 од 08.07.2020. године.

**ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени да на име трошкова поступка по ревизији исплати тужиоцу износ од 36.887,52 динара у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

**ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

## Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 931/19 од 08.07.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада исплати тужиоцу новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да на досуђене новчане износе уплати за тужиоца доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 49.480,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.09.2019. године као дана пресуђења до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2340/20 од 22.01.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 931/19 од 08.07.2020. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном

каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да на досуђене новчане износе уплати за тужиоца доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде и одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 49.480,00 динара са законском затезном каматом од 17.09.2019. године као дана пресуђења до исплате и обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 7.467,00 динара у року од 8 дана до дана достављања писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 9.956,00 динара у року од 8 дана од дана достављања писменог отправка пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време. У спорном периоду од фебруара 2015. године до јануара 2019. године тужилац је рад обављао тако што је радио сваки други дан 12 сати - од 07 до 19 сати, а између тога је одмарао 36 сати. За то време су други запослени обављали исте послове као и тужилац. Тужени је за тако обављени рад вршио обрачун и исплату зараде у складу са чланом 30. Посебног колективног уговора, али без увећања зараде за 8,9% по основу сменског рада, у складу са чланом 38. Посебног колективног уговора. Тужени по том основу дугује тужиоцу за означени период укупно 76.937,58 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 164. Закона о раду усвојио тужбени захтев. По налажењу тог суда, тужилац је у наведеном временском периоду радио у сменама и зато има право на увећану зараду у складу са чланом 108. став 4. Закона о раду и чланом 38. став 1. тачка 4. Посебног колективног уговора туженог, у висини утврђеној вештачењем.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, начин рада тужиоца нема карактер сменског рада, због чега он неосновано потражује од туженог исплату по том основу.

Овакво правно становиште другостепеног суда није правилно.

Дефиниција сменског рада садржана је у Директиви Европске Уније 2003/88/ЕЦ која није непосредни извор права али доприноси његовом тумачењу. По тој дефиницији, сменски рад је такав начин организације рада у коме радници мењају једни друге на истом радном месту у складу са одређеним обрасцем, укључујући образац ротирања који може бити непрекидан или са прекидима (континуиран или дисконтинуиран).

Запослени на истим пословима које је радио и тужилац смењивали су се према унапред утврђеном редоследу, 12 сати рада - 36 одмора - 12 сати рада, што значи да је у конкретном случају обављан сменски рад.

Тужени није спорио да је тужилац рад обављао на изложени начин, нити је оспорио висину тужиоцевог потраживања утврђену вештачењем, па је због погрешне примене материјалног права од стране другостепеног суда побијана пресуда преиначена и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Одлука садржана у другом ставу изреке донета је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужиоцу су досуђени трошкови поступка по ревизији у укупном износу од 36.887,52 динара, и то за: састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, судску таксу за ревизију у износу од 9.955,01 динар и судску таксу за одлуку по ревизији у износу од 14.932,51 динар. Висина ових трошкова одређена је применом важеће Адвокатске и Таксене тарифе, према вредности предмета спора.

Тужени није успео у поступку по ревизији, па зато нема право на накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

**Председник већа - судија**

**Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић